

CHƯƠNG XIX: RỒNG ĐUÔI GAI HUNGARY

Viễn cảnh được gặp mặt trực tiếp chú Sirius là tất cả sức mạnh giúp Harry qua được khoảng thời gian khó khăn hai tuần lễ tiếp sau đó. Đó là điểm sáng cuối đường hầm không bao giờ mờ phai. Con sóc khi biết mình là quán quân của trường bây giờ đã phần nào nguôi, và nỗi sợ hãi cái đang chờ đợi phía trước bắt đầu ngấm vào trong nó. Bài thi đầu tiên đang từ từ tiến đến gần; Harry cảm thấy như thể bài thi đó đang rình rập nó ở phía trước như một con quái vật khủng khiếp, ngáng đường nó đi. Harry chưa bao giờ trải qua tình trạng căng thẳng thần kinh như lúc này. Nó bỏ xa tất cả những lo âu căng thẳng đã từng trải qua trước những trận đấu Quidditch, kể cả trận cuối mà nó đấu lại đội Slytherin để quyết định đội nào giữ cúp Quidditch. Harry nhận thấy mình thật khó mà nghĩ ngợi tính toán đến tương lai được. Nó cảm thấy như thể cả cuộc đời nó đang đi tới chỗ tận cùng, và sẽ chấm dứt cùng với bài thi đầu tiên...

Phải thừa nhận là nó không hiểu chú Sirius sẽ làm cách nào để khiến nó có cảm giác khá hơn về chuyện phải thực hiện một phép thuật chưa từng biết, vừa nguy hiểm và khó khăn, trước hàng trăm người; nhưng với nó lúc này, chỉ cần nhìn thấy một gương mặt thân thiện cũng là điều quý giá. Harry đã hồi âm cho chú Sirius là nó sẽ ở bên cạnh lò sưởi phòng sinh hoạt chung vào giờ mà chú Sirius đề nghị, và nó cùng Hermione đã dành ra nhiều thì giờ để lập kế hoạch đỏi bắt kỳ kẻ lai vãng nào ra khỏi phòng sinh hoạt chung vào cái đêm ước hẹn. Nếu như điều tệ hại nhất xảy ra, thì tụi nó sẽ cho nổ một trái bom-phân, nhưng mà tụi nó hy vọng sẽ không phải dùng đến phương án đó – thầy giám thị Filch sẽ lột da sống tụi nó chứ không phải chơi.

Và từ nay đến đó, cuộc sống thậm chí còn trở nên tồi tệ hơn nữa đối với Harry trong khuôn viên lâu đài Hogwarts, bởi vì cô Rita đã cho đăng bài báo của cô về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật, và bài báo đó hóa ra ít tính chất tường thuật cuộc thi đấu hơn là tính chất một câu chuyện đời đầy màu sắc của Harry. Gần hết trang đầu tờ báo bị tấm hình Harry choán hết; còn bài báo (tiếp tục đăng ở trang hai, trang sáu, và trang bảy) thì chỉ toàn nói về Harry mà thôi. Tên của các quán quân các đội Beauxbatons và Durmstrang (in sai chính tả) thì bị nhét xuống dòng cuối cùng của bài báo, và Cerdic thì chẳng hề được nhắc tới. Bài báo đó xuất hiện cách nay đã mười ngày, mà Harry vẫn còn ớn lạnh với cảm giác ngượng ngùng đến phát cháy trong ruột mỗi khi nghĩ đến bài báo đó. Cô Rita Skeeter đã gán cho nó nói ra cả đồng điều khủng khiếp mà nó không thể nhớ là có khi nào từng nói ra trong đời không. Chứ đừng nói chi trong căn phòng xếp để chổi hôm ấy:

Em cho là em có được sức mạnh truyền từ cha mẹ em. Em biết cha mẹ sẽ rất tự hào nếu họ có thể nhìn thấy em lúc này... Vâng... đôi khi vào ban đêm em vẫn khóc vì nhớ họ. Em thật xấu hổ phải nhìn nhận điều đó... Em biết không có cái gì có thể làm hại em trong cuộc thi đấu, bởi vì cha mẹ sẽ phù hộ em...

Nhưng cô Rita còn đi xa hơn cả việc diễn dịch những tiếng ấp úng “Ơ... a...” của nó thành những câu nói nhảm nhí dài thòng; cô phỏng vấn cả những người chung quanh nó nữa:

Harry rốt cuộc cũng tìm được tình yêu ở trường Hogwarts. Bạn thân của Harry là Colin Creevey nói rằng hiếm khi nào thấy Harry không cặp kè với Hermione Granger, một cô bé

xuất thân Muggle, xinh đẹp tuyệt vời, và cũng như Harry, là một trong những học sinh giỏi nhất trường.

Ngay từ cái lúc mà bài báo xuất hiện, Harry đã phải chịu đựng chuyện người ta – chủ yếu là đám Slytherin – trích dẫn bài báo và giễu cợt bình luận mỗi khi nó đi ngang qua.

“Cần một cái khăn mù xoa không Harry ? Đề phòng trường hợp khóc ré lên trong môn Biến hình.”

“Mày là một trong những học sinh giỏi nhất trường từ hồi nào vậy, Potter? Hay đây là cái trường do mày với thằng Longbottom cùng nhau dựng lên?”

“Ê... Harry !”

Harry thấy mình phát ngấy lên và khi quay mình bỏ đi vô hành lang, nó hét:

“Ừ, đúng đó! Tôi đã khóc mờ mắt vì nhớ thương người mẹ đã mất của mình, và bây giờ tôi đi khóc thêm một chút nữa đây...”

“KHông đâu... đó chẳng qua... Bạn làm rớt cây viết lông ngỗng của bạn nè.”

Đó là Cho vừa nói. Harry cảm thấy mặt đỏ lên. Nó nhận lại cây viết, lắp bắp:

“Ơ... phải ... xin lỗi.”

Cô bé nói:

“Ơ... chúc một ngày thứ ba may mắn nha. Mình thực sự hy vọng bạn thi tốt.”

Điều đó khiến cho Harry cảm thấy mình cực kỳ ngu ngốc.

Hermione cũng chịu trận không kém trong việc chia sẻ nỗi khổn khổ này. Nhưng cô bé chưa đến nỗi quát thét vô mặt những người vô tội tình cờ đi ngang qua; thực ra thì Harry hết sức thán phục cái cách mà Hermione ứng phó với tình huống.

Pansy Parkinson ré lên the thé khi chạm mặt Hermione lần đầu sau khi bài báo của Rita xuất hiện:

“Xinh đẹp tuyệt vời? Con nhỏ đó hả? Dựa vô đâu mà so sánh chứ? So với con chuột thì có!”

“Kệ nó.”

Hermione đường hoàng nói, đầu ngẩng cao khi bước hiên ngang qua đám con gái nhà Slytherin đang khúc khích cười cợt, như thể cô bé không hề nghe thấy lời tiếng gì của bọn chúng.

“Kệ nó, Harry .”

Nhưng Harry không thể phớt lờ được. Ron đã không thèm nói thêm với nó một tiếng nào kể từ lần bảo với nó về vụ cấm túc của thầy Snape . Harry đã hy vọng là tụi nó có thể làm lành với nhau trong hai giờ tụi nó bị bắt buộc cùng nhau ngâm óc chuột trong căn hầm của

thầy Snape, nhưng hôm đó lại là cái ngày bài báo của cô Rita được tung ra. Cái bài báo đó càng khiến Ron thêm tin rằng Harry đúng là khoái chơi nổi.

Hermione phát điên với cả Ron lẫn Harry. Cô bé cứ nói chuyện với hết đứa này tới đứa kia, cố gắng xúi tui nó nói lại với nhau. Nhưng Harry cũng lý lắm: nó sẽ chỉ chịu nói chuyện lại với Ron nếu Ron nhìn nhận là Harry không hề bỏ tên mình vô Cốc Lửa và xin lỗi đã gọi Harry là đồ nói láo. Harry nói một cách bướng bỉnh:

“Chuyện này đâu phải tại mình! Tại nó chứ!”

Hermione không kiên nhẫn nói:

“Bồ cảm thấy thiếu nó! Mà mình biết nó cũng thấy thiếu bồ...”

“Thấy thiếu nó hả? Không, mình đời nào cần nó...”

Nhưng đó là lời nói dối trắng trợn. Harry thích Hermione lắm nhưng cô bé ấy không thể nào thay thế được Ron. Làm bạn với Hermione thì chẳng còn mấy vụ cười bể bụng với nhau, mà chỉ tăng thêm nhiều buổi quần quanh trong thư viện. Harry vẫn chưa thông thạo lắm môn bùa Triệu tập, dường như nó mắc mứu một thứ trở ngại gì đó về thứ bùa này, và Hermione thì cho rằng cứ học lý thuyết cho nhiều vào thì có thể khá lên được. Kết quả là tụi nó dành cả đồng thì giờ chúi mũi vô sách trong những giờ ăn trưa.

Viktor Krum cũng bỏ rất nhiều thời gian ở trong thư viện, và Harry thắc mắc không biết anh ta đến đó làm gì. Không biết là anh ta học, hay anh ta tra cứu cái gì đó khá dễ giúp được anh ta vượt qua thử thách của bài thi đầu tiên?

Hermione thường phàn nàn về chuyện Krum ở trong thư viện – không phải chuyện anh ta quấy rầy họ - nhưng mà bởi vì mấy đám con gái thường xoay ra rình ngó anh đằng sau mấy kệ sách, và Hermione bị sự ồn ào làm phân tán tâm trí.

Cô bé quắc mắt nhìn gương mặt sắc cạnh của Krum mà tức giận lắm bầm:

“Anh ta có đẹp trai gì cho cam! Bọn chúng khoái anh ta chỉ vì anh ta nổi tiếng! Nếu mà anh ta không có ngón Xỉu Lửa đó thì chúng cũng chẳng thèm nhìn anh ta tới hai lần ấy.”

Harry rít qua kẽ răng, sửa lời giùm Hermione :

“Ngón đòn Lửa.”

Ngoài chuyện muốn dính chánh một từ trong bộ môn Quidditch cho đúng, Harry còn cảm thấy nhói đau khi tưởng tượng đến vẻ mặt của Ron nếu mà nó có thể nghe Hermione nói về ngón Xỉu Lửa. Kể cũng lạ, nhưng mà khi mình đang hoảng sợ một điều gì, và sẵn lòng đánh đổi bất cứ thứ gì để làm thời gian chậm lại, thì lại có một thói quen trái khoáy là gấp gáp lên. Những ngày trước khi bài thi đầu tiên bắt đầu cứ trôi tuột như thể có ai đó đã sửa cái đồng hồ lại, bắt nó chạy với tốc độ nhanh gấp đôi. Cảm xúc của Harry về cơn hoảng loạn không kiểm soát được cứ bám theo nó dù cho nó đi bất cứ chỗ nào, dai dẳng giống như những lời bình phẩm đầy ác ý về bài báo trên tờ Nhật báo Tiên tri.

Vào ngày thứ bảy trước đợt thi đầu tiên, tất cả học sinh từ năm thứ ba trở lên được phép đi thăm làng Hogsmeade. Hermione nói với Harry là có dịp ra khỏi tòa lâu đài một lúc thì sẽ tốt cho nó, và Harry không cần được khuyên nhủ chi nhiều. Nó nói:

“Nhưng mà còn Ron thì sao? Bỏ không muốn đi chung với nó hả?”

Hermione hơi ửng hồng một tý:

“Ờ... Ừ... Mình nghĩ là tụi mình có thể gặp nó ở quán Ba Cây Chổi Thần ...”

Harry dứt khoát:

“Không!”

“Harry ơi, chuyện này ngốc hết sức...”

“Mình sẽ đi, nhưng mình sẽ không thèm gặp Ron, và mình sẽ mặc tấm Áo khoác Tàng hình của mình.”

Hermione ngắt lời:

“Vậy thì được... nhưng mà mình ghét nói chuyện với bồ trong tấm áo khoác đó. Mình đâu có biết là liệu mình có đang nhìn bồ hay không.”

Thế là Harry mặc tấm Áo khoác Tàng hình ở trong phòng ngủ, đi trở xuống cầu thang, và cùng với Hermione, hai đứa dắt nhau đi đến làng Hogsmeade.

Dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Harry cảm thấy vô cùng tự do thoải mái. Nó nhìn những học sinh đi ngang qua khi tụi nó đi vào làng Hogsmeade, hầu hết đều đeo phù hiệu Ủng hộ Cerdic Diggory ! Nhưng không có những lời bình phẩm độc địa nào tới tai nó hết, và cũng không ai trích dẫn bài báo ngu xuẩn kia nữa.

Lát sau, khi tụi nó đi ra khỏi tiệm kẹo Công tước Mật, Hermione vừa ăn một cây kem bự chẳng đầy sôcôla, vừa nói:

“Người ta cứ nhìn mình riết. Họ tưởng mình nói chuyện một mình mình.”

“Vậy thì đừng cử động môi nhiều quá.”

“Thôi mà, Harry, làm ơn cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra một lát, không ai làm phiền tụi mình đâu.”

Harry nói:

“Không hả? Ngó lại đằng sau bồ coi.”

Cô Rita Skeeter và ông bạn thợ chụp hình của cô ta vừa đi ra khỏi quán rượu Ba Cây Chổi Thần . Hai người đi ngang sát bên cạnh Hermione mà không nhìn tới cô bé, họ vừa đi vừa nói chuyện thì thầm. Harry phải nép sát vô tường của tiệm Công tước Mật để khỏi bị cô Rita quơ cái túi xách bằng da cá sấu trúng đầu. Khi hai người đó đi rồi, Harry nói:

“Cô ta đang tạm trú ở trong làng. Mình dám cá là cô đến đây để chờ xem cuộc thi đấu đầu tiên.”

Khi nói những điều này, bao tử Harry trào lên một đợt sóng của cơn hoảng loạn tan chảy. Nó không nói đến điều này; nó và Hermione chưa ới với nhau nhiều về bài thi đầu tiên; nó có cảm giác là Hermione không thích nghĩ đến chuyện đó.

Hermione nhìn xuyên qua Harry, ánh mắt phóng tới tuốt đầu đường bên kia:

“Cố đi rồi. Tại sao tụi mình không vô quán Ba Cây Chổi Thần uống một ly bia bơ. Bờ có thấy trời hơi lạnh không?”

Hermione nói thêm một cách cẩu kính, để diễn kịch chính xác sự im lặng của Harry :

“Bờ không cần phải nói chuyện với Ron đâu.”

Quán rượu Ba Cây Chổi Thần đông nghẹt, khách hàng chủ yếu là học sinh trường Hogwarts vô đó để hưởng một buổi trưa tự do thoải mái, nhưng ngoài ra cũng có rất nhiều người có pháp thuật mà Harry hiếm khi nào nhìn thấy ở nơi nào khác. Harry suy diễn Hogsmeade là làng toàn-phù-thủy duy nhất ở nước Anh, nên đó có lẽ là một thứ thiên đường đối với những kẻ như các mục phù thủy già xấu xí – mấy mục ấy không giỏi tự nguyện trang bằng mấy pháp sư.

Rất khó đi chen qua đám đông trong lớp áo tàng hình; trong trường hợp mình ngẫu nhiên đụng phải người nào đó, điều này có thể khiến cho những câu hỏi nguy hiểm dễ nảy sinh. Harry lách chậm chạp về phía một cái bàn trống ở góc phòng, trong khi Hermione đi mua thức uống. Khi đi băng qua quán rượu, Harry đã nhìn thấy Ron ngồi với hai anh Fred, George và Lee Jordan . Hết sức tự kiềm chế cái ham muốn khổ đầu Ron một cái, Harry cuối cùng cũng yên lành đến được cái bàn trống và ngồi xuống. Một lát sau Hermione đến ngồi với Harry và luồn qua tấm Áo khoác Tàng hình cho nó một ly bia bơ.

Hermione rừ rừ nói:

“Trông mình giống như một con ngốc, ngồi đây một mình. Cũng may là mình có đem theo cái để làm.”

Và cô bé rút ra một cuốn sổ tay, trong đó cô bé ghi chép hồ sơ của những thành viên H.V.Đ.C.Q.L.G.T. Harry nhìn thấy tên nó và tên Ron đứng đầu một danh sách rất ngắn. Có lẽ cũng đã lâu lắm rồi kể từ cái bữa mà tụi nó cùng ngồi lại với nhau, cùng làm bài tập Tiên tri, và Hermione đã hếch mũi lên chỉ định tụi nó làm thư ký và thủ quỹ.

Hermione nhìn quanh quán rượu, nói với vẻ ưu tư:

“Bờ biết không, có lẽ mình sẽ thử rủ rê một số người ở làng Hogsmeade tham gia vô H.V.Đ.C.Q.L.G.T. “

Harry hóp một ngụm bia bơ phía dưới tấm Áo khoác Tàng hình và nói:

“Ừ, phải đó. Hermione à, chừng nào bờ mới chịu từ bỏ cái vụ Hộ vệ vẹt cho rồi?”

Hermione rít lên đáp lại:

“Chừng nào mà các gia đình được hưởng thù là và điều kiện làm việc chính đáng. Bờ biết đó, mình bắt đầu nghĩ là đã đến lúc phải bắt đầu định hướng hành động. Mình đang tự hỏi làm thế nào vô được nhà bếp của trường?”

Harry nói:

“Không biết. Hỏi anh Fred và anh George thử coi.”

Hermione chìm vào một sự im lặng đầy ưu tư, trong khi Harry uống phần bia của mình và tha hồ ngắm nghía người ta trong quán rượu. Tất cả bọn họ đều có vẻ hớn hởi và xả hơi. Ernie Macmillan và Hannah Abbot đang trao đổi những tấm thẻ ếch nhái sôcôla ở một cái bàn gần đó, cả hai đứa tụi nó đều đeo phù hiệu Ủng hộ Cerdic Diggory! Trên áo khoác. Ngay bên cạnh cửa, Harry nhìn thấy Cho và một nhóm đông bạn bè bên nhà Ravenclaw. Tuy nhiên, cô bé không đeo phù hiệu ủng hộ Cerdic ... điều này khiến cho Harry thấy phấn khởi lên được một chút.

Nó sẽ đánh đổi cái gì để được là một trong những người này, ngồi quanh đây, cười và nói, chẳng cần lo lắng gì khác hơn ngoài những bài tập? Harry tưởng tượng xem nó sẽ cảm thấy thế nào khi ngồi đó nếu như tên nó đã không phun ra từ trong cái Cốc lửa. Điều chắc chắn nhất là nó sẽ không cần mặc Áo khoác Tàng hình. Ron sẽ ngồi chung với nó. Ba đứa tụi nó chắc là sẽ rất vui vẻ tưởng tượng ra các bài thi nguy hiểm chết người mà quán quân các trường phải đương đầu vào thứ ba tới là cái gì. Nó sẽ thực sự nôn nóng trông chờ ngày đó, đón xem bất cứ điều gì mà các quán quân sẽ làm... sẽ cùng mọi người an toàn ngồi ở ghế trên khán đài mà hoan hô cổ vũ Cerdic ...

Harry tự hỏi không biết những quán quân khác hiện giờ đang cảm thấy thế nào. Mỗi lần Harry nhìn thấy Cerdic là y như rằng anh đang bị một đám người ngưỡng mộ vây quanh, trông anh hơi căng thẳng nhưng mà phấn khởi lắm. Thành thạo Harry để mắt ngó Fleur Delacour trong hành lang. Trông cô nàng y chang như từ trước đến giờ, kiêu kỳ và bình thản. Còn Krum thì cứ ngồi lì trong thư viện cúi mũi vô sách.

Harry nghĩ đến chú Sirius, và cái gút căng thẳng thít chặt ở trong ngực nó dường như được tháo gỡ, trở nên nhẹ nhàng phần nào. Chừng mười hai tiếng đồng hồ nữa thôi là nó sẽ được nói chuyện với chú Sirius, bởi vì đêm nay chính là cái đêm mà chú Sirius đã ước hẹn gặp nó bên lò sưởi phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor - miễn là đừng có chuyện gì xảy ra trật chĩa, như mọi chuyện khác đã xảy ra gần đây...

Harry chợt nói:

“Nhìn kìa! Bác Hagrid !”

Mái đầu bù xù của lão Hagrid nhô lên trên đám đông. (Lão đã bỏ đi một cách đầy thương tiếc mấy búi tóc) Harry ngạc nhiên không hiểu tại sao nó không nhìn thấy lão ngay tức thì, khi mà lão Hagrid to đùng như vậy. Nhưng khi đứng nhóng lên một cách cẩn thận thì nó thấy lão Hagrid đang cúi xuống thấp, để chuyện trò với giáo sư Moody.

Trước mặt lão Hagrid vẫn là một cái ly cối bự tổ chẳng, còn giáo sư Moody thì lôi cái chai rượu bỏ túi của ông ra uống. Bà chủ quán xinh đẹp, bà Rosemerta, có vẻ không khoái chuyện ấy lắm. Bà nhìn giáo sư với nửa con mắt ngờ vực khi dọn dẹp ly cốc chung quanh ông. Có lẽ bà nghĩ đó là một sự xúc phạm đến món rượu mật ong hầm nóng của bà. Nhưng Harry biết rõ hơn lý do vì sao giáo sư Moody làm như vậy. Giáo sư Moody đã nói với tụi nó trong suốt buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám vừa rồi rằng ông luôn luôn thích tự tay

nấu nướng lấy đồ ăn thức uống của ông, bởi vì nếu bọn phù thủy Hắc ám mà muốn đầu độc một cái tách mà ta không để ý thì đó là chuyện quá ư dễ dàng.

Khi Harry nhìn thấy họ thì cũng là lúc lão Hagrid và giáo sư Moody đứng dậy để đi ra. Harry vẫy tay chào, nhưng sực nhớ ra là lão Hagrid không thể nhìn thấy nó. Tuy nhiên, giáo sư Moody thì dừng bước, con mắt phép của ông nhìn thẳng về cái góc mà Harry đang đứng. Ông vỗ tay lên lưng lão Hagrid (ông không với tới vai của lão), thì thầm gì đó vô tai lão, và rồi cả hai người đi băng qua quán rượu, hướng tới bàn của Hermione và Harry. Lão Hagrid nói oang oang:

“Khỏe không, Hermione?”

Hermione mỉm cười đáp lại:

“Chào bác Hagrid, chào thầy ạ.”

Giáo sư Moody đi cà nhắc quanh cái bàn rồi cúi xuống; Harry tưởng ông đọc quyển sổ tay về H.V.Đ.C.Q.L.G.T., cho đến khi ông thì thầm:

“Tấm áo khoác đẹp đó, Potter!”

Harry tròn mắt nhìn ông kinh ngạc. Cái phần to mất đi trên mũi của giáo sư Moody được thấy rõ một cách đặc biệt khi nhìn trong khoảng cách vài phân. Giáo sư Moody cười tươi.

“Con mắt thầy có thể... Ý con nói là, thầy có thể...”

Giáo sư nói nhỏ:

“Ừ, nó có thể nhìn xuyên thấu Áo khoác Tàng hình. Và thầy có thể nói với con là có lúc nó cũng hữu dụng đấy.”

Lão Hagrid cũng tươi cười với Harry. Nó biết lão Hagrid không thể nào nhìn thấy nó, nhưng hiển nhiên là giáo sư Moody đã nói cho lão Hagrid biết là Harry ngồi ở đó. Bây giờ lão Hagrid cũng cúi xuống giả đồ đọc cuốn sổ tay H.V.Đ.C.Q.L.G.T. và nói bằng một giọng thì thào nhỏ rí đến nỗi chỉ có Harry là nghe được:

“Harry, đến gặp bác tôi nay vào lúc nửa đêm ở căn chòi của bác, mặc cái Áo khoác Tàng hình ấy nha.”

Rồi đứng thẳng lên, lão Hagrid nói to:

“Rất vui được gặp cháu, Hermione à.”

Lão nháy mắt rồi ra đi. Giáo sư Moody bước theo lão.

Harry rất ngạc nhiên, nói:

“Tại sao bác Hagrid lại muốn gặp mình vào lúc nửa đêm?”

Hermione tỏ vẻ kinh ngạc:

“Thiệt hả? Mình thắc mắc không biết bác ấy muốn gì? Harry, mình không biết bồ có nên đi hay không?”

Cô bé nhìn quanh một cách lo lắng và rít lên nho nhỏ:

“Chuyện đó có thể làm cho bồ trở hẹn với chú Sirius.”

Đúng là nếu đi xuống căn chòi của lão Hagrid vào lúc nửa đêm thì có nghĩa là sẽ ảnh hưởng đến cuộc gặp gỡ với chú Sirius, đúng là sát nút quá. Hermione đề nghị Harry gửi con Hedwig đến lão Hagrid, báo là nó không thể đi được - Hermione cứ luông luông cho rằng con cú sẽ phải tán thành chuyện chuyển thư, dĩ nhiên. Nhưng Harry lại nghĩ là lão Hagrid muốn nó làm gì thì nó nên làm theo một cách nhậm lẹ. Nó rất tò mò muốn biết là lão Hagrid muốn gặp nó vào nửa đêm để làm gì. Lão Hagrid chưa bao giờ kêu nó tới thăm lão vào lúc đêm hôm khuya khoắt như vậy.

Vào lúc mười một giờ rưỡi đêm đó, Harry giả đồ đi ngủ sớm, rồi trùm Áo khoác Tàng hình lên mình, bò trở xuống cầu thang và đi qua phòng sinh hoạt chung. Trong phòng còn rất ít người. Chỉ có anh em nhà Creevey đang loay hoay tìm cách phù phép một đồng phù hiệu Ủng hộ Cerdic Diggory! mà tụi nó đã thu góp được, định biến chúng thành Ủng hộ Harry Potter! Nhưng cho tới lúc ấy thì nỗ lực loay hoay của hai đứa nó mới đạt tới chỗ những cái phù hiệu kẹt cứng ở mấy chữ POTTER THÚI HOẮC. Harry lén đi ngang qua tụi nó, đến bên cái lỗ chân dung và đứng đợi chừng một phút hay cỡ đó, mắt luôn canh đồng hồ. Sau đó, như đã ước hẹn từ trước, Hermione mở cái lỗ chân dung Bà Béot từ bên ngoài cho Harry chui ra. Nó lách mình đo ngang qua cô bé, thì thầm nói “cám ơn” rồi đi ra khỏi tòa lâu đài.

Sân trường rất tối. Harry đi lần xuống bãi cỏ về phía có ánh sáng rọi ra từ căn chòi của lão Hagrid. Bên trong chiếc xe ngựa khổng lồ Beauxbatons cũng được thắp sáng; Harry có thể nghe tiếng bà Maxime đang nói chuyện bên trong xe ngựa khi nó gõ cửa căn chòi của lão Hagrid.

Lão Hagrid mở cửa nhìn quanh và thì thầm:

“Con đó hả, Harry?”

Harry lách vô trong căn chòi và kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra.

“Dạ. Có chuyện gì vậy bác?”

Lão Hagrid nói:

“Có cái này cho con xem.”

Lão Hagrid đang có vẻ hồ hởi phấn khởi vô cùng. Lão cài trên lỗ khuy áo một cái bông giống như một cái bông actisô quá cỡ. Có vẻ như lão đã bỏ không dùng dầu bôi trục xe nữa, nhưng chắc chắn là lão đã cố gắng chải mái tóc bù xù – có thể tìm thấy răng lược gãy còn dính trên đầu tóc lão.

Harry cảnh giác hỏi:

“Bác định cho cháu xem cái gì?”

Nó thắc mắc không biết là mấy con quái tôm vừa đẻ trứng, hay lão Hagrid vừa mua được một con chó ba đầu khác của một kẻ xa lạ nào đó ở quán rượu.

Lão Hagrid nói:

“Đi với bác, giữ yên lặng nghe, và tàng hình trong tấm áo khoác. Chúng ta không cần đem theo con Fang, nó sẽ không thích thú đâu...”

“Bác Hagrid à, con không thể nào ở chơi lâu... con phải trở về tòa lâu đài lúc một giờ...”

Những lão Hagrid chẳng thèm nghe; lão đã mở cửa căn chòi và sải bước đi nhanh vào bóng đêm. Harry lật đật chạy theo và hết sức ngạc nhiên nhận thấy lão Hagrid đang hướng về phía xe ngựa Beauxbatons .

“Bác Hagrid ời, cái gì...”

”Suyt!”

Lão Hagrid nói khẽ và gõ ba lần lên cánh cửa đeo huy hiệu hai cây đũa phép vàng bắt chéo nhau.

Bà Maxime mở cửa. Bà quàng một tấm khăn choàng lụa quanh đôi vai đồ sộ của bà. Nhìn thấy lão Hagrid, bà Maxime mỉm cười.

“A, anh Agrid ... tới giờ rồi ư?”

Lão Hagrid tươi cười với bà Maxime :

“Bông-rua!”

Lão đưa một cánh tay ra để giúp bà Maxime bước xuống mấy bậc thềm vàng. Sau khi bà Maxime đóng cánh cửa lại sau lưng, lão Hagrid đưa một cánh tay cho bà vịn, rồi cả hai cùng bước đi quanh rìa khu chần thả những con ngựa có cánh khổng lồ của bà. Đằng sau họ, Harry lóc cóc đi theo, hoàn toàn ngỡ ngác. Chẳng lẽ lão Hagrid muốn chỉ cho Harry thấy bà Maxime ? Bất cứ lúc nào nó muốn mà nó chẳng thể nhìn thấy bà Maxime ? To như bà làm sao mà khó thấy được kia chứ...!

Nhưng có vẻ như bà Maxime cũng ngỡ ngác như Harry thôi, bởi vì khi đi loanh quanh vui chơi một lát, bà hỏi:

“Anh đang đưa tôi đi đâu zậy, anh Agrid?”

Lão Hagrid đáp, hơi thô lỗ:

“Bà sẽ khoái cái này. Đáng coi lắm, tin tôi đi. Chỉ có điều... đừng có nói với ai là tôi chỉ cho bà coi, nhe? Coi như bà không biết gì về chuyện này.”

Bà Maxime chớp chớp hàng lông mi đen dài:

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Và họ lại tiếp tục đi dạo nữa. Harry càng lúc càng hoang mang khi nó lóc cóc chạy theo chân hai người khổng lồ đó, cứ chốc chốc nó lại coi đồng hồ. Lão Hagrid này dám có những kế hoạch cóc nhảy đột xuất, có thể làm nó lỡ hẹn với chú Sirius lắm. Nếu mà hai người lớn đó không sớm đi tới nơi, thì nó sẽ quay lại, đi thẳng về tòa lâu đài, để mặc lão Hagrid thưởng ngoạn cuộc đi dạo dưới ánh trăng cùng bà Maxime ...

Nhưng rồi lúc đó... khi họ đang đi dạo mãi tận vành đai khu rừng, xa đến nỗi hồ nước và tòa lâu đài đều đã khuất tầm nhìn, thì Harry bỗng nghe có tiếng gì đó. Người ta đang hò hét ở đằng trước... kể đến một tiếng rống đinh tai nhức óc gầm lên...

Lão Hagrid dắt bà Maxime đi quanh một lùm cây và rồi đứng lại. Harry vội vã đi tới bên cạnh họ. Trong một tích tắc, Harry nghĩ là nó thấy lửa trại, và người ta lao ra chung quanh... và rồi miệng nó há hốc ra.

Rồng.

Bên trong một cái chuồng được rào kín bằng những tấm ván dày, bốn con rồng trưởng thành, to khủng khiếp và trông xấu xí dễ sợ, đang đứng trên chân sau chồm tới, vừa gầm thét vừa phun lửa phì phì. Từ cái miệng đầy răng nanh đang há hoác ra ở trên cái cổ vươn lên cao cỡ mười bảy thước, những luồng lửa phóng vào bầu trời đêm tối thui. Có một con màu xanh bạc, sừng nhọn và dài, đang đóp táp và gầm gừ với những pháp sư trên mặt đất. Một con màu xanh lá cây, lớp vảy mượt mà, đang ra sức giậm chân và vùng vẫy; một con màu đỏ thì quanh mặt có viền lờm chờm những tua gai vàng, đang phóng vào không trung những đám mây lửa có hình dạng cây nấm; và con cuối cùng là một con màu đen vĩ đại, trông giống bò sát hơn hẳn mấy con kia, đứng gần đám Harry nhất.

Ít nhất là có ba chục pháp sư phù thủy đang ra sức thuần phục lũ rồng, bảy tám người xúm quanh một con, ra sức kéo những sợi dây xích nối với những sợi đai bằng da tròng quanh cổ và quanh chân lũ rồng.

Như bị thôi miên, Harry ngược nhìn lên, ngay phía trên đầu, nó nhìn thấy đôi mắt của con rồng đen, với tròng mắt trắng đứng như mắt mèo, lồi hẳn ra, vì sợ hay vì giận dữ, Harry không thể nói chắc được... Con rồng phát ra một âm thanh kinh dị, một tiếng tru thống thiết, một tiếng gào rít thất thanh...

Một pháp sư đứng gần hàng rào hét:

“Tránh khỏi chỗ đó, bác Hagrid !”

Vị pháp sư đang gồng mình giữ chặt sợi dây xích mà lão đang nắm giữ:

“Bác biết đấy, chúng có thể phun luồng lửa dài tới bảy thước, tôi chưa bao giờ thấy con Đuôi gai này phun lửa dưới mười ba thước đâu.”

Lão Hagrid khẽ hỏi:

“Chẳng đẹp sao?”

Một pháp sư khác gào lên câu trả lời:

“Chẳng tốt lành gì hết! Bùa Choáng váng bắt đầu, đếm đến tiếng thứ ba nha!”

Harry thấy mỗi người giữ rồng rút ra một cây đũa phép . Họ đồng thanh hô:

“Stupefy!” (có nghĩa là: “U mê!”)

Bùa choáng váng xẹt ra trong bóng đêm trông như tên lửa, nổ ra thành những trận mưa sao đổ xuống lớp da có vảy của lũ rồng...

Harry quan sát con rồng gần nhất đang đứng chông chênh một cách nguy hiểm trên hai chân sau; hàm của nó há rộng trong khi tiếng tru đã bị làm cho im lặng, lỗ mũi nó đột ngột tắt lửa, chỉ còn bốc khói... rồi, hết sức chậm rãi, con rồng té xuống. Con rồng vẩy đen gân guốc nặng nề tấn ấy chạm vào mặt đất một cái ạch nặng nề đến nỗi Harry có thể thấy rằng cái ạch ấy làm cho cây cối đằng sau nó rung rinh.

Những người giữ rồng hạ đĩa phép xuống và đi về phía những con rồng đã nằm lăn quay ra đất, mỗi con bự bằng một trái đồi nhỏ. Họ vội vàng cột chặt dây xích và sau đó thắt chặt chúng an toàn vô những cái cọc sắt mà họ đã đóng sâu vào mặt đất bằng đĩa phép.

Lão Hagrid phấn khích nói với bà Maxime :

“Muốn xem gần hơn không?”

Hai người đi tới sát hàng rào, và Harry cũng đi theo. Vị pháp sư lúc này đã cảnh giác lão Hagrid đừng có lại gần bây giờ quay ra, và Harry nhận ra đó là ai: Charlie Weasley . Anh bước về phía lão Hagrid để trò chuyện, hơi thở còn hỗn hển:

“Khỏe không bác Hagrid ? Lũ rồng ấy sắp ổn rồi... tụi cháu đã đưa chúng vào Trạng thái ngủ suốt trên đường đến đây, tưởng là khi chúng thức giấc trong bóng đêm yên tĩnh thì chúng sẽ tử tế hơn, ai dè đâu, như bác thấy đó, chúng chẳng vui vẻ gì hết, chẳng biết điều vui vẻ tử tế gì hết...”

Lão Hagrid chăm chú quan sát kỹ một con rồng, con đen, với một vẻ gì đó gần như tôn sùng:

“Cháu kiếm đâu ra những giống rồng này vậy, Charlie ?”

Con mắt của con rồng đen vẫn còn mở. Harry có thể nhìn thấy dưới mi mắt đen hấp háy của nó một màu vàng bóng láng.

Anh Charlie nói:

“Đây là con rồng Đuôi-Gai Hungary. Đằng kia có một con xanh lá xứ Wales, con nhỏ hơn là con Mũi cụt Thụy Điển, con màu xám xanh đỏ, và con Cầu lửa Trung Hoa màu đỏ.”

Anh Charlie nhìn quanh; bà Maxime đang đi dạo quanh hàng rào của chuồng rồng, chăm chú nhìn mấy con rồng đã choáng váng. Charlie nghiêm nghị nói:

“Cháu không dè là bác dẫn theo bà ấy, bác Hagrid à. Các quán quân đâu được cho phép biết trước điều gì sắp xảy ra. Bà ấy thể nào cũng nói cho đệ tử của bà biết!”

Lão Hagrid nhún vai, vẫn nhìn đắm đắm không chớp mắt mấy con rồng:

“Bác chỉ nghĩ là bà khoái xem thôi.”

Anh Charlie lắc đầu:

“Một cuộc hẹn hò lãng mạn đó bác Hagrid .”

Lão Hagrid nói:

“Bốn... vậy là mỗi một quán quân một con rồng, phải không? Tụi nó sẽ phải làm gì với con rồng? Đánh nhau với rồng hả?”

Anh Charlie nói:

“Cháu nghĩ là chỉ cần qua được lũ rồng mà thôi. Tụi cháu sẽ can thiệp nếu lũ rồng trở nên quá quắt. Bà Diệt Tuyệt luôn sẵn sàng. Lũ rồng khoái những bà mẹ ắp ử chúng, cháu không biết tại sao... nhưng cháu cho bác biết điều này, cháu không dám tỵ với ai được con rồng Đuôi-Gai Hungary đâu. Một con vật xấu xí dị hợm. Coi nè, lưng đuôi của nó cũng nguy hiểm như đằng trước của nó.”

Anh Charlie chỉ tay về phía đuôi con rồng Đuôi-Gai Hungary, Harry nhìn thấy trên mỗi phân của cái đuôi đó đều nhú lên những cái gai nhọn dài màu đồng. Lúc này có tới năm đồng sự của anh Charlie xúm quanh con rồng Đuôi-Gai Hungary, họ vừa lão đảo đứng lên, tay vừa giữ chặt tấm chắn cẩn thận đặt mấy cái trứng xuống bên cạnh con rồng Đuôi-Gai Hungary. Lão Hagrid thốt ra một tiếng rên đầy thèm muốn. Anh Charlie nói:

“Cháu đã cho đếm chúng rồi, bác Hagrid à.”

Bỗng anh Charlie hỏi:

“Harry ra sao hả bác?”

Lão Hagrid nói:

“Khỏe re.”

Lão vẫn thòm thèm ngó chăm chăm mấy cái trứng rồng.

“Chỉ mong sao cho nó vẫn khỏe re sau khi đương đầu với lũ rồng này.”

Giọng anh Charlie dứt khoát, mắt anh cũng nhìn vô chuồng rồng:

“Cháu không dám nói cho má hay là bài thi đầu tiên nó sẽ làm là bài thi gì, má chưa gì đã lo cho nó rồi...”

Anh Charlie nhái giọng lo âu của bà Weasley :

“Làm sao mà họ lại có thể để cho nó tham dự cuộc thi đấu chứ, nó còn nhỏ xíu như vậy. Má cứ tưởng ở trường là an toàn hết, má cứ tưởng phải có giới hạn tuổi tác chứ! Sau cái bữa mà tờ Nhật báo Tiên tri đăng bài báo về Harry đó, má cứ ca cẩm miết ‘Nó vẫn còn thương khóc ba má nó! Ôi, tội nghiệp nó quá, má có hay biết gì đâu!’”

Harry cảm thấy đủ rồi. Tin vào cái thực tế là lão Hagrid sẽ chẳng nhớ tới nó lắm đâu, một khi có tới bốn con rồng và một bà Maxime để thu hút sự chú ý của lão, Harry lặng lẽ quay gót và bắt đầu đi ngược lại về phía tòa lâu đài.

Nó không biết là nó có vui mừng là mình đã nhìn thấy trước cái sẽ xảy ra vào bài thi đầu tiên hay không. Có thể như vậy thì tốt hơn. Cứ sốc ban đầu vậy là đã qua. Biết đâu nếu đến thứ ba nó mới nhìn thấy lũ rồng ấy lần đầu tiên, nó có thể té xỉu trước mặt cả trường chứ chẳng chơi... nhưng đằng nào thì nó cũng có thể té xỉu... Nó sẽ chỉ được vũ trang bằng cây đũa phép của nó mà thôi... cây đũa phép mà hiện giờ nó cảm thấy chẳng qua là một que gỗ.

Với cây đũa phép đó nó phải chống lại một con rồng thở ra lửa, lưng đầy gai, da đầy vảy, cao mười bảy thước. Và nó phải qua mặt được con rồng đó. Trước con mắt quan sát của mọi người. Làm cách nào chứ?

Harry bước đi gấp lên, men theo bìa rừng; nó chỉ còn mười lăm phút để trở về bên lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung để chuyện trò với chú Sirius, và nó nhớ là nó chưa từng khao khát trò chuyện với ai hơn với chú Sirius lúc này. Đang đi gấp, bỗng nhiên nó vấp phải một cái gì cứng lắm.

Harry ngã bật ra sau, cặp mắt kiếng của nó sút ra; túm chặt lấy tấm Áo khoác Tàng hình quanh mình, nó nghe tiếng ai thốt kêu ở bên cạnh:

“Ui da! Ai đó?”

Harry vội vàng kiểm tra xem tấm Áo khoác Tàng hình có bao phủ nó kín hết không, rồi nó nằm im re, trợn mắt ngó cái bóng mờ mờ của vị pháp sư vừa đụng phải nó. Harry nhận ra chòm râu dê... chính là ông Karkaroff.

Ông Karkaroff nhìn quanh quất, đầy vẻ nghi ngờ, hỏi lại một lần nữa:

“Ai đó?”

Harry vẫn nằm im và yên lặng. Sau một phút hay cỡ đó, ông Karkaroff dường như cho là ông đụng nhầm một con thú gì đó. Ông nhìn quanh quất như thể hy vọng tìm thấy một con chó chẳng hạn. Rồi ông đi nhanh dưới tán cây rừng về phía có những con rồng.

Harry đứng bật dậy một cách chậm chạp và cẩn thận, sau đó đi tiếp thật là nhanh, sao cho đừng gây ra nhiều tiếng động, xuyên qua bóng đêm mà trở về tòa lâu đài Hogwarts.

Nó biết chắc cái mà ông Karkaroff đang đi tìm xem. Ông đã lên khỏi tàu của ông để tìm hiểu xem bài thi đầu tiên mà các quán quân sẽ phải làm là gì? Ông có lẽ đã nhìn thấy lão Hagrid và bà Maxime đang cùng nhau đi quanh trong khu rừng – hai người đó hẳn có nhìn từ xa xa cũng không khó khăn lắm mới thấy được. Và bây giờ thì ông Karkaroff chỉ còn một việc là lần theo tiếng ồn mà tới nơi, và ông, cũng như bà Maxime, sẽ biết cái gì đang dành sẵn cho các quán quân.

Như vậy, xét tình hình này thì quán quân duy nhất không biết gì hết về cái đang chờ đợi mình vào ngày thứ ba chính là Cerdic.

Harry về đến tòa lâu đài, lách mình qua cánh cửa trước, và bắt đầu trèo lên cầu thang cẩm thạch; nó gần như hết hơi để thở, nhưng nó chẳng dám bước chậm lại... nó chỉ còn không tới năm phút nữa là phải ở bên cạnh lò sưởi.

Nó thở hổn hển nói với bà Béo đang ngáy trong cái khung tranh treo trước cái lỗ chân dung:

“Ba láp ba lếu!”

Bà lẩm bẩm bằng giọng ngái ngủ, mắt không hề hé mở ra:

“Nếu trò đã nói thế...”

Bức tranh quăng tới trước để cho Harry chui qua cái lỗ. Nó vào tới phòng sinh hoạt chung thì căn phòng hoàn toàn vắng vẻ, và dựa theo cái không khí bình thường không có mùi gì khác lạ, Harry đoán là Hermione đã không cần phải cho nổ bom phân để cho nó và chú Sirius được trò chuyện riêng tư.

Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra và quăng mình ngồi xuống một cái ghế bành gần lò sưởi. Căn phòng vẫn tranh tối tranh sáng, ngọn lửa trong lò sưởi là nguồn sáng duy nhất. Gần chỗ nó ngồi, trên bàn, mấy cái phù hiệu Ủng hộ Cerdic Diggory! mà anh em nhà Creevey đã cố gắng hoán đổi nội dung đang phản chiếu tia lửa chập chờn. Mấy chữ trên phù hiệu đó bây giờ đã hóa thành HARRY THIẾT LÀ THÚI HOẮC. Harry quay lại nhìn ngọn lửa và giật bắn người lên.

Cái đầu của chú Sirius đang ở trên ngọn lửa. Nếu Harry chưa từng nhìn thấy ông Diggory làm đúng y như vậy trong nhà bếp của gia đình Weasley, thì chắc là nó sẽ hoảng vía đến mức cả người ra. May sao, nó không thấy sợ nữa, liền nở nụ cười tươi mà lâu lắm rồi mới thấy xuất hiện lại trên gương mặt của nó. Nó vội vàng nhẩy ra khỏi ghế bành, đến ngồi thu mình bên lò sưởi và nói:

“chú Sirius, chú có khỏe không?”

Trông chú Sirius bây giờ có khác với người trong trí nhớ của Harry . Khi hai người chia tay trước đây, gương mặt chú Sirius hốc hác nhăn nhoeo teo tóp, khắp mặt là râu tóc mọc dài tùm lum. Nhưng bây giờ râu tóc đã được cắt ngắn, cạo sạch, gương mặt chú Sirius trông đầy đặn hơn, và chú có vẻ trẻ hơn, giống người trong tấm hình chụp vào ngày cưới của ba má Harry hơn.

Chú Sirius nghiêm nghị nói:

“Đừng bận tâm về chú. Con thế nào?”

Trong một thoáng ban đầu. Harry định nói:

“Con thì khỏe.”

Nhưng nó không thể nào nói như vậy được. Nó tuôn ra hàng tràng, nói nhiều hơn tất cả những gì nó nói trong bao nhiêu ngày qua, mà không sao tự kiềm chế được. Nó kể cho chú Sirius nghe về chuyện không ai tin là không phải nó tự muốn ghi danh tham dự cuộc thi đấu, về chuyện cô Rita Skeeter đã bịa đặt về nó như thế nào trong bài báo đăng trên tờ Nhật báo Tiên tri, về việc nó bị nhạo báng mỗi khi nó bước xuống hành lang, và về Ron, Ron không thèm tin nó, Ron ganh tỵ với nó...

“... và vừa rồi bác Hagrid cho con xem cái sẽ xảy đến cho con vào kỳ thi đầu tiên, chú Sirius ơi, đó là một lũ rồng, mà con chỉ là đồ vô tích sự.”

Harry ngừng nói trong tuyệt vọng.

Chú Sirius nhìn Harry, đôi mắt đầy sự quan tâm ân cần, đôi mắt ấy vẫn chưa mất hẳn nét hoang dại ám ảnh mà nhà ngục Azkaban đã tạo nên. Chú Sirius đã im lặng để cho Harry trút hết nỗi lòng, không một lần ngắt lời nó, bấy giờ chú mới nói:

“Rõng thì cũng có cách giải quyết, Harry à, nhưng mà chúng ta sẽ nói đến chuyện đó sau – Chú không thể ở đây lâu... Chú đã phải đột nhập vô một ngôi nhà phù thủy để xài tạm cái lò sưởi, nhưng họ có thể trở về bất cứ lúc nào. Có những điều chú muốn cảnh giác con.”

“Điều gì hả chú?”

Harry cảm thấy tinh thần của nó trời sục theo hình chữ V... chắc chắn là điều đó không thể tệ hơn con rồng nó sắp phải đối đầu chứ?

Chú Sirius nói:

“Karkaroff . Harry à, hắn là một Tử thần Thực tử . Con có biết Tử thần Thực tử là gì không?”

“Dạ ... ổng ... là... cái gì?”

“Hắn đã bị bắt, bị giam trong nhà ngục Azkaban với chú, nhưng rồi hắn được thả ra. Chú dám cá mọi thứ rằng đó chính là lý do mà cụ Dumbledore đòi phải có một Thần Sáng ở trường Hogwarts trong niên học này – để giám sát Karkaroff . Anh Moody là người đã bắt giam Karkaroff, tống hắn vô ngục Azkaban trước tiên.”

Harry chậm rãi nói:

“Karkaroff được thả ra à?”

Bộ óc nó dường như đang vật lộn để tiếp thu một mẩu thông tin kinh hoàng nữa.

“Tại sao họ thả ông ta ra?”

Chú Sirius cay đắng nói:

“Hắn đã thỏa hiệp với Bộ Pháp Thuật . Hắn nói hắn đã nhìn thấy sai lầm của hắn, và hắn khai ra những cái tên... hắn khiến cho hàng đông người bị tống vô ngục Azkaban thế chỗ của hắn... Chú có thể nói với con là ở trong ngục Azkaban hắn không được ưa lắm đâu. Và từ khi hắn ra tù, theo như chú biết, hắn đã dạy Nghệ thuật Hắc ám cho mọi đứa học trò nào từng đi học ở trường của hắn. Thành ra con cũng phải cảnh giác đối với quán quân của trường Durmstrang .”

Harry nói từng tiếng:

“Dạ, được. Nhưng... có phải chú muốn nói là ông Karkaroff đã bỏ tên con vô trong Cốc Lửa không? Bởi vì nếu ông đã làm điều đó thì ông đúng là một kẻ đóng kịch tài tình. ổng có vẻ tức giận ghê lắm về chuyện đó. ổng còn muốn không cho con thi đấu nữa mà.”

Chú Sirius nói:

“Chúng ta đều biết hắn là một kẻ đóng kịch giỏi, bởi vì hắn đã thuyết phục được Bộ Pháp Thuật thả hắn ra, đúng không? Bây giờ, chú đang để mắt đến tờ Nhật báo Tiên tri . Harry à...”

Harry cay đắng nói:

“... chú cũng như cả cái thế giới này”

“... và chú đã đọc giữa những giòng chữ của bài báo Rita viết hồi tháng trước, ông Moody đã bị tấn công vào đúng cái đêm trước ngày ông đến nhận nhiệm sở ở trường Hogwarts . Ừ, chú biết cô ta nói là có một báo động giả.”

Harry há miệng toan nói, nhưng chú Sirius vội vã tiếp lời:

“Nhưng ở mức độ nào đó chú không nghĩ như vậy. Chú nghĩ là đã có ai đó tìm cách ngăn trở không cho ông đến trường Hogwarts . Chú nghĩ là có vẻ kẻ nào đó biết là công việc của hắc sĩ sẽ khó khăn hơn nhiều nếu có ông Moody ở quanh đây. Và cũng không ai điều tra kỹ vụ đó, bởi vì chuyện Mất-Điên bị đột nhập thì nghe quá thường rồi. Nhưng như vậy không có nghĩa là ông ấy không nhìn thấy một việc có thực. Ông Moody là vị Thần sáng giỏi nhất từ trước tới nay của Bộ Pháp Thuật mà.”

“Vậy thì... ý chú đang nói gì? Karkaroff đang tìm cách giết con à? Nhưng... Tại sao?”

Chú Sirius ngập ngừng. Rồi chú chậm rãi nói:

“Gần đây chú có nghe một số chuyện rất lạ. Đạo này, bọn Tử thần Thực tử dường như hoạt động có mạnh lên. Chúng phô trương chúng ra trong trận Cúp Quidditch Thế Giới, đúng không? Lại có kẻ gọi lên Dấu hiệu Đen ... và rồi... Con có nghe nói về một phù thủy của Bộ Pháp Thuật đã mất tích không?”

Harry hỏi lại:

“Có phải bà Bertha Jorkins không?”

“Đúng đó. Bà ấy đã biến mất ở Anbani, và đó chính là nơi gần đây người ta đồn rằng Voldemort đang ẩn náu... Bà ấy chắc là có biết về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật sắp diễn ra ở trường Hogwarts, đúng không?”

“Dạ... nhưng... không có vẻ gì là bà ấy đi thẳng tới gặp Voldemort cả?”

Chú Sirius nói dứt khoát:

“Con nghe đây, Harry, chú biết rõ bà Bertha Jorkins . Bà cũng học ở trường Hogwarts khi chú học ở đây, bà học trên chú với ba con vài lớp. Và bà ấy là một mụ ngốc. Rất tò mò nhưng chẳng có đầu óc, chẳng có chút đầu óc gì cả. Đó không phải là một sự kết hợp tốt, Harry à. Chú dám nói là bà ta rất dễ bị dụ vào một cái bẫy.”

Harry hỏi:

“Vậy là... Vậy là Voldemort có thể đã có được thông tin về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật ? Có phải chú muốn nói như vậy không? Chú nghĩ là Karkaroff có lẽ đang ở đây để thi hành lệnh của hắc sĩ?”

Chú Sirius nói chậm rãi:

“Chú không biết. Chú quả là không biết... chú không nghĩ Karkaroff là loại người quay trở lại với Voldemort trừ khi hắc sĩ biết Voldemort còn đủ quyền lực chở che cho hắc sĩ. Nhưng bất kể kẻ nào đó đã bỏ tên con vô Cốc Lửa, kẻ đó ắt là có dụng ý, và chú không thể không nghĩ rằng cuộc thi đấu sẽ là một cơ hội tốt để tấn công con mà vẫn làm như thể đó chỉ là một tai nạn.”

Harry nhe răng cười âm đậm:

“Xem ra âm mưu đó thật là hoàn hảo, xét theo vị thế của con hiện nay, họ sẽ chỉ cần đứng lùi lại và để mặc cho lũ rồng làm gì họ muốn.”

Bấy giờ chú Sirius nói rất nhanh:

“Phải, những con rồng. Có cách giải quyết Harry à. Đừng có cố gắng xài Bùa choáng váng – Lũ rồng ấy có pháp thuật quá mạnh nên không một kẻ yểm bùa đơn độc nào có thể đánh gục chúng được. Cần phải có cỡ nửa tá pháp sư yểm bùa cùng một lúc mới hòng trị nổi một con rồng.”

Harry nói:

“Dạ, con biết, con có thấy.”

Chú Sirius nói tiếp:

“Nhưng con có thể một mình trị được rồng. Có một cách, và con chỉ cần một câu thần chú đơn giản mà thôi. Chỉ cần...”

Nhưng Harry đã giơ một bàn tay lên ra hiệu cho chú Sirius đừng nói. Trái tim nó thành linh đập dữ dội như thể sắp nổ tung. Nó nghe có tiếng bước chân đi xuống cái cầu thang xoắn đằng sau lưng.

Nó thì thầm với chú Sirius :

“Chú đi đi! Đi đi! Có người đang đến!”

Harry lật đặt đứng lên, che đi cái lỗ.